

Kapitola 10

V našem bytě panovalo nezvyklé ticho. Většinou jsem naše skromné čtyři stěny sama pro sebe neměla, ale tentokrát se zadařilo. Na lednici visel vzkaz od Camerona, že je někde s kamarády. Můj bratr většinou ven příliš necho- dil, protože měl ten samý problém jako já: málo peněz. Kromě toho byl ještě moc mladý na brigádu – patnácti- leté nikdo nikde nezaměstnává. Občas jsem ho potkala s kamarády na chodbě, ale asi by se hanbou propadl, kdyby se musel přihlásit ke starší sestře, a tak mě raději důsledně ignoroval a já jsem měla radost, že si našel přá- tele. Posledních pár měsíců jsem měla plné ruce práce v agentuře a hromadu učení, takže jsem na Camerona v podstatě neměla čas. Ani jsem se nedivila, že se na mě zlobil. Jeho včerejší slova mi ještě vířila v hlavě. Potřebo- vala jsem plán, jako mu ulehčit starost o mámu, až vy- jdu ze školy. S povzdychem jsem utrhla papírek z bločku a napsala mámě další vzkaz.

Poté co mě Lorn před dvaceti minutami vyhodila před domem, mi přišlo několik esemesek od Summer, ve kte-

rých mi sdělila, že její kamarádka potřebuje mé služby. Trochu nadnesená formulace, ale co. Jestli byla ta její přítelkyně stejně bohatá jako Summer, koukala z toho slušná suma. Ale musela jsem se pořádně obrnit. Summer jsem podporovala několik týdnů, než v sobě konečně našla dost odvahy, aby svého ex poslala k vodě. Pokud mi ovšem její kamarádka hodlala nabídnout stejně štědrý honorář, byla to nabídka, která se neodmítá. Dalo se čekat, že máma po dalším rozchodu zase padne do deprese a několik dlouhých týdnů ji nebudou tak světské věci jako složenky ani v nejmenším zajímat. V nejhrošším případě hrozilo, že přestane chodit do práce a přijde o místo.

Hodila jsem si tašku s nejnnutnějšími věcmi přes rameno a vyrazila za Summer a její kamarádkou. Chtěly se se mnou potkat ve wellnessu v centru města. Tam asi Summer relaxovala po rozchodovém pekle, které ji občas ještě stáhlo do svého víru. Stačilo trochu peněz a člověka do wellnessu pustili i přes týden. Docela jsem jí to záviděla. Než jsem odešla z bytu, naposledy jsem se otočila na patě a vytáhla z úkrytu ruličku bankovek od Summer. Už dávno jsem si usmyslela, že ty peníze použiju na něco dobročinného, a teď mě napadlo, že po cestě do města minu *Archu*. Okamžitě mě napadlo, že ty peníze prostě strčím do obálky a daruju na dobrou věc.

Archa byla městským charitativním projektem na pomoc chudým lidem a rodinám, které hledaly přístřeší. Všichni, kdo to potřebovali, tam našli čistou postel, teplé jídlo a někoho, kdo jim pohlídá děti. Vždycky mě uklidňovalo vědomí, že kdyby máma úplně selhala, na-

šli bychom tu s Cameronem útočiště. Hlavně v dobách, kdy se máma potácela v další vztahové krizi a topila žal v alkoholu mě ta možnost hrála u srdce, přesto jsem byla zatraceně šťastná, že se máma od té doby přece jen trochu sebrala a my jsme zatím služby *Archy* nepotřebovali.

Tím, co jsem žmoulala v kapse, jsem mohla *Arše* skutečně pomoci a mít pocit, že lidem prospívám. Tady použijou Summeřiny peníze na dobrou věc. Líbilo se mi to víc, než si ty peníze sušit ve skrýši pod postelí.

V obýváku jsem ještě z jedné zásuvky vylovila obálku, narovnala do ní bankovky a přidala vzkaz, že tato suma je darem rodiny Michaelsových pro *Archu*. Na cedulku jsem se podepsala Summeřiným jménem. Taková hromada anonymně darovaných peněz by jinak jistě působila podezřele, a nakonec by ještě skončila v policejní kasičce.

Po cestě do města jsem se ještě Summer esemeskou zeptala, jestli s mojí akcí souhlasí. Místo odpovědi přišla řada smajlíků, a tak jsem si ulehčeně oddechla.

Obloha nade mnou se začala povážlivě zatahovat.

Když jsem zahnula do ulice, kde stála *Archa*, padly na dláždění první kapky. Útulek pro chudé se sestával z několika nízkých cihlových budov se zkosenými střechami a bílými okenními rámy. Na vedlejším pozemku stál starý kostel, jehož okna se i přes padající přítmí barevně třpytila. Kostel sv. Magnuse byl jednou z newfortských pamětihodností, protože se kolem něho prostírala růžová zahrada, o níž se dokonce několikrát psalo v novinách, protože je opředená legendou a růží, která jako z čistého nebe vyrostla na hrobě zemřelé lásky zakladatele kostela. Byla to samozřejmě zakázaná láska, která skončila nešťes-

tím. Podle legendy zaručí růže z hrobu té dámy věčné štěstí páru, který ji spolu v lásce utrhne. Já sama jsem tu ještě nikdy nebyla a asi vám nemusím vysvětlovat proč. Řekla bych totiž, že duchové mají jiné starosti, než si lámat hlavu se štěstím živých milenců. Dobré na tom bylo jen to, že za výnos z prodeje růží si mohla *Archa* postavit hřiště pro děti. Tohle všechno nám vykládali v dějepise, když jsme probírali historii našeho města. Třikrát hurá mé šprtácké paměti! Možná se mi to do hlavy ale zapsalo i proto, že miluju příběhy založené na skutečných událostech.

Protože jsem se s tlustou obálkou nechtěla proměňovat před hlavním vchodem, obešla jsem *Archu* v naději, že někde najdu zadní vchod, kde obnos nenápadně zanechám, a tak jsem se najednou octla na dvorku, kde zrovna někdo vykládal naložený pick-up s přívěsem. U auta stál starší pán v kostkované košili a džínách s těmi nejtrapnějšími holínkami, které jsem kdy v životě viděla (byly křiklavě žluté s motivem pestrých klínků pizzy). Zaujatě zíral na podložku, ke které měl přichycený nějaký seznam, z něhož si co chvíli něco odškrtl.

Co teď? Měla jsem se kolem něho nenápadně protáhnout? Nebo raději zařadit zpátečku? Ten muž teď podal podložku i s papírem někomu oknem auta, přešel k přívěsu a vzal z něho krabici, se kterou vzápětí zmizel v útrobách domu. To byla moje šance! Vyrasila jsem ke dveřím a znovu se zastavila. Ten pick-up mi přišel nebezpečně povědomý. Sotva se mi ta myšlenka vloudila do hlavy, zaslechla jsem kroky a do mého zorného pole se přimotal Theo ve svém trapném klobouku, který si po kovbojském způsobu vrazil hlouběji do čela.

„Jé, ahoj! Poslední dobou se pořád setkáváme, co?“

Theo zamířil k otevřenému přívěsu a bradou ukázal na hromadu krabic na něm. „Pěstujeme si na ranči vlastní potraviny – brambory, zeleninu a tak – a jednou měsíčně dodáváme Arše zásoby. Můj táta se tu taky někde motá.“

„Pokud nosí křiklavě žlutý gumáky s pizzou, tak jsem ho asi viděla.“

„Jo, táta má slabost pro střelený boty,“ zazubil se Theo. „A máma mu je vždycky dává, když něco slaví.“

„Vaši budou asi docela v pohodě, co?“

„Rozumíme si,“ usmál se Theo, „ale asi by sis to měla nechat pro sebe, protože v našem věku je skoro společenskou povinností vlastní rodiče nenávidět. Ale moje rodina je fakt skvělá,“ popadl Theo bednu pomerančů. „A co ty? Víš jen, že máš bráchu. Jako Lorn.“

„Nechceš s těma bednami píchnout?“ vyhrkla jsem, abych se s Theem nemusela bavit o mojí rodině.

„To by bylo super. Společně nám to půjde jako po másle,“ rozzářil se Theo jako sluníčko. „Ale jen pokud chceš.“

„Proč ne,“ pokrčila jsem rameny.

„Co tu vlastně děláš?“ zeptal se zvědavě Theo.

„Mám tu jen něco odevzdat za kamarádku.“

„Jako dar nebo tak něco?“ zeptal se.

„Jo, přesně.“

Theo šel napřed dlouhou chodbou okolo několika zavřených dveří až k velké kuchyni, na jejímž konci ležela ještě prostorná spíž s regály okolo stěn. V některých ležely potraviny, jiné ještě zely prázdnou. Theo odložil svoji krabici a pak mi pomohl s mojí.

„Vždycky ty bedny postavíme tam, kam patří. Je to tu

většinou popsaný," vysvětloval. „Systém je docela jednoduše, aby se v tom zaměstnanci vyznali.“

V příštích minutách jsme kmitali mezi autem a zásobárnou a nosili plné bedny dovnitř a prázdné zase ven. Bylo na tom něco uklidňujícího. Když jsme většinu beden vyskládali, svázal Theo prázdné krabice řemenem, aby za jízdy neklouzaly na korbě.

„To už jsi hotovej?“ nakoukl do spíže pan Griffin.

„Mám tu pomocnici! Tati, to je Cassidy, kámoška ze školy. Chodíme do stejného ročníku. Cassidy, to je nezaměnitelný Newt Griffin, taky známý jako můj táta,“ představil nás Theo. „Expert na báječně cvoklé boty a jejich výskyt.“

Pan Griffin mi přátelsky podal ruku. „Tak to budeš asi ta nechvalně známá Cassidy Casterová,“ oslovil mě hlubokým, sympatickým hlasem. „Theo už mi o tobě hodně vyprávěl. Rád tě konečně poznávám.“

„Taky mě těší,“ stiskla jsem Theovu tátovi ruku. „Tys něco vašim o mně říkal?“ obrátila jsem se na Thea.

„Jen to nejlepší,“ ujistil mě pan Griffin.

Theo okamžitě zrudl jako rak. „Táta přehání. Prostě jen rád doma vyprávím o škole,“ zamumlal, „na tom nic není.“

Pan Griffin se na syna pobaveně podíval.

Theo se svému tátovi nápadně podobal: ty samé hnědé vlasy a kaštanové oči, které jako by vždycky sršely dobrou náladou. Byla bych se vsadila, že Theo zdědil po panu Griffinovi i jeho slunečnou povahu. Málokdy se mi podaří seznámit se s rodiči spolužáků – vlastně se s nimi nevidím skoro nikdy – a pan Griffin mi byl oka-

mžitě sympatický, protože z něho vyzařoval jistý druh dobromyslnosti.

„Zbyla jim tu ještě od oběda hromada pizzy,“ houkl Theův táta nadšeně, „co říkáte, nevezmeme si za odměnu taky kousek?“ Než jsem se stačila vzpamatovat, poklepal na rameno a už mě postrkoval dovnitř. „Když už nám tak ochotně pomáháš, tak si přece ten kousek pizzy taky zasloužíš.“

Kdo by takovou nabídku odmítl?

Ještě nikdy jsem *Archu* zevnitř neviděla, protože když bylo nejhůř, zachránili mě vždycky Riversovi. Na stěnách visely různé fotky z oslav a dětské malůvky, nábytek poskládaný z dobročinných darů a podlahu tvořila mozaika. Musela jsem připustit, že to tu mělo zvláštní chaotický šarm. V malé jídelně jsme si potom u okénka vzali kousek pizzy a něco k pití. Hlavní vlna hladovců už se očividně odvalila, a tak tu vládl klid. Theo navrhl, abychom si sedli ven, protože v jídelně se dalo sotva dýchat. Jeho tátu po cestě zastavil jeden ze zaměstnanců a zapovídal se s ním, takže jsem nakonec venku hodovala jen s Theem. Usadili jsme se na lavičku, ze které byl pěkný výhled na růžovou zahradu okolo kostela. Nejradši bych si to vyměnila s Lorn. Ne snad proto, že bych byla samotná s Theem na rozpacích, ale proto, že Lorn by za takovou chvíli dala všechno na světě. Mohla jsem ale využít příležitosti, trochu si ho oťukat a zjistit, jestli se k mojí nejlepší kámošce vůbec hodí.

„Lorn mi řekla, že jsi dneska musela k paní Putinový,“ řekl Theo a musel se hodně přemáhat, aby udržel na uzdě zvědavost.

„Jo, občas si spolu dáme čaj,“ ušklíbala jsem se.

„Lorn ale říkala, že to nebyla tvoje vina.“

„Když už ti všechno vyklopila, proč se ještě vyptáváš?“ zeptala jsem se a pořádně si ho změřila. Pobaveně povytáhl obočí a pousmál se. „No co?“

„To jsi pořád tak příšerně nedůvěřivá?“ zeptal se. „Když jsem vás dneska odpoledne pozval k sobě, tvářila ses jak kyselý zelí. Jako bys za tím pozváním hledala přinejmenším spikleneckou teorii. Stejně tam půjdeš jenom kvůli Lorn, co?“

A sakra! Tušil snad, že je do něho Lorn zabouchnutá až po uši?

„To ne,“ vyhrkla jsem, „teda... jo, asi jsem nedůvěřivá, ale na ten váš večírek půjdu nejen kvůli Lorn, ale i kvůli sobě. Jen mi dělá potíže se ostatním hned otevřít. Ne každý je takový sluníčko jako ty. Tebe má každěj rád na setkání.“

Theo ukousl kousek pizzy a odušil: „To rád slyším.“

„Colton byl na tom sekretariátě taky.“

Super tah, Cassidy! Jak mě něco tak pitomého vůbec mohlo napadnout?

„Porval se s Damienem ze čtvrtáku,“ odpověděl Theo. „Damien Coltona nemůže ani cítit, protože Colton jednou pozval na rande holku, na kterou měl Damien zá-lusk. Dneska do Coltona na chodbě bezdůvodně rýpal a už byli v sobě. Byl jsem dokonce u toho a chtěl je trochu krotit, ale Colton se občas nechá příliš snadno vyprovokovat, a když se na něho Damien vrhl, oplatil mu to. Proto museli oba naklusat k řediteli. Vyvázli z toho naštěstí jen s napomenutím. Jinak bývá ředitel přísnější.“